

Tác Giả và Tác Phẩm

Bích Khoa

Tiểu sử

Tác phẩm

CAFE TERRACE VINCENT VAN GOGH

Mục Lục

Quán rượu mùa lá rơi - 2

Căn phòng thiêu thân - 6

Phụ đính:

Chuyện nhỏ một tình yêu - Bàn tròn cho ba người

Hãy hit restart!

(Tim bài đọc: ở "Keyboard", nhấn nút "F5", đánh số trang, rồi "Enter")

Quán rượu mùa lá rơi

Minh có gương mặt hơi xương, mắt dài và đen như vẽ. Các đường nét trên mặt nếu phân tích cho kỹ thì không thể gọi là đẹp, nhưng lại hòa hợp một cách hiếm có. Bàn tay trắng xanh, với những móng tay cắt gọn, sạch sẽ, luôn có vẻ như đang sẵn sàng đi đến một nơi nào đó trang trọng. Dáng người cao và hơi gầy. Kiểu gầy guộc không gọi nên cảm giác yếu đuối, mà tạo sự uyển chuyển lười nhác trong từng chuyển động. Tôi nghĩ mình đã có được cái cảm giác "*tình yêu từ cái nhìn đầu tiên*" khi gặp anh ta, hay một cái gì tương tự như vậy, chẳng hạn, hóa chất não hay nhịp dao động sinh học tương đồng.

Nói tóm lại, Minh đẹp. Anh mỉm một nụ cười dễ dãi và hiền lành, nụ cười của những người có cái vẻ sẵn sàng chấp nhận bạn cho dù bạn là ai, rất dễ gây thiện cảm.

Tôi ngồi đó, trong quán rượu nhỏ vào một ngày tháng tư. Trời oi ả dù đã hơn bốn giờ chiều. Minh đặt hai ly cà phê lên bàn, một cho tôi, một cho người đàn ông ngồi trước mặt tôi, *Huân*, mái tóc rẽ ngôi rất gọn và đôi giày tây sáng loáng. Tôi nghe mùi nước hoa thoang thoảng. Anh ta đang cầm hồ sơ xin việc của tôi với những ngón tay lỏng lẻo, như thể người ta bóc một mẫu giấy da dầm nước trên đầu các ngón tay.

"Vậy là cô không thể đến trước sáu giờ".

"Tôi có tiết ở trường đại học đến tận năm rưỡi. Mà từ đó đến đây cũng khá xa".

"Vậy cũng được". Anh ta nói, vẻ dễ chịu. Có lẽ thật tình câu hỏi đặt ra ngay từ đầu cũng chả để làm gì.

Minh đặt cà phê xuống xong, ngồi lại, nhìn anh ta với vẻ triu mến không thể che giấu. Quanh cả hai tỏa ra một thứ xúc cảm vô hình nhưng lại mạnh mẽ đủ để đánh bật ánh mắt của bất cứ ai muốn thách thức bằng một cái nhìn soi mói. Hóa chất não vừa mới tiết ra của tôi ngay lập tức bị trung hòa bởi một thứ gì khác, mà tôi cũng chẳng biết là chất gì.

Quán rượu bắt đầu mở cửa sau bảy giờ rưỡi. Nhưng đến tận tám giờ khách khứa mới lục tục kéo đến. Nói kéo đến chứ thực ra cũng chả có mấy người. Một quán rượu khuya nhưng không có nhạc sống. Đơn giản chỉ là điếm đến của những kẻ chán đời hoặc những cặp tình nhân chán nhau. Huân chẳng để tâm gì đến. Có vẻ như việc là chủ quán rượu và việc có trách nhiệm phải chăm lo phát triển kinh doanh là hai việc hoàn toàn chẳng liên hệ gì nhau, ít nhất là trong suy nghĩ của anh ta. Thích thì đến, ngồi uống ly cốc-tai, vờn vọt vài câu, rồi biến đi trong làn khói thuốc còn lẩn quất. Buồn thì ngồi lại, im lìm chẳng nói gì.

Minh nhìn Huân với vẻ lơ đãng, nhưng không bao giờ rời mắt khỏi anh ta. Những khi vắng khách, cả hai ngồi trong một góc tối của quán. Minh dựa đầu trên vai anh ta dịu dàng. Tôi ngồi chống cằm nơi quầy, nghe giọng buồn không đầu của Diana Krall phát ra từ chiếc loa nhỏ. Những buổi chiều tối thế này gợi một cảm tưởng thanh thản, dù giả tạo, nhưng dễ chịu khiến không thể chối từ. Tôi vừa ngắm mưa băng qua khung cửa kính thành hàng trăm dòng chảy nhỏ, vừa thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn hai người đàn ông trong góc phòng. Bộ ba kỳ lạ yên bình trong một quán rượu nhỏ, dường như một loại ốc đảo tách biệt hẳn với mọi thứ ngoài kia. Phía bên đó, từng dòng người nối nhau đi, vội vàng tất bật hay từ tốn chậm rãi. Trước mắt tôi, làn mưa rơi và mưa chảy qua kính cửa làm nhòe đi những đường nét rõ ràng của từng người trong số họ.

Minh bảo, tôi là người làm ở đây lâu nhất từ trước đến giờ. Tôi cười khiêm tốn, cũng chẳng tự hào gì. Có lẽ chẳng qua tôi là người duy nhất chấp nhận mọi sự diễn ra ở đây một cách tự

nhiên. Cũng chả hiểu tại sao. Đó là một đặc tính. Không phán xét, và không cố gắng tuyệt vọng để đạt tới một mục tiêu to lớn hay nhỏ bé nào. Không biết là đặc tính tốt hay xấu.

Một đôi lần, khi chúng tôi cùng làm việc trong quầy bar nhỏ, khuỷu tay của tôi và Minh chạm nhau. Và tôi cảm thấy ngay chỗ va chạm ấy một cảm giác ấm nóng chạy khắp cơ thể. Da Minh mềm và êm, hoặc cũng có thể tôi chỉ tưởng tượng như vậy. Nhưng không ít lần, tôi nhận ra mình đang cố hình dung, từ những thông tin về làn da nơi khuỷu tay, đến những chỗ da nơi khác, gương mặt chẳng hạn, sẽ như thế nào? Như thế người ta cố phục hồi cấu trúc cơ thể của một con khủng long từ một mẫu xương tí xíu.

Những ngày gương mặt Minh râu ria lởm chởm, anh có một sự kết hợp khá kỳ lạ giữa vẻ buồn bã dịu dàng và vẻ già dặn ở người từng trải. Chúng tôi thường trao đổi với nhau những câu chuyện vô hại, không đâu ra đâu, không về một người cụ thể nào. Vừa phụ tôi mắc các ly thủy tinh trên giá, Minh vừa hỏi:

"Việc học ở trường của em thế nào?"

Tôi nhún vai, trả lời theo kiểu tạm bợ:

"Cũng tạm tạm".

Anh mỉm cười.

"Còn anh, ngoài thời gian ở quán, anh làm gì?"

"Thì cũng tạm tạm".

"Đó đâu phải là một câu trả lời".

Minh lại cười nhẹ:

"Vậy em thích một câu trả lời thế nào?"

Tôi ngẫm nghĩ trong vài giây:

"Ừ, có thể anh không có việc gì khác ngoài việc trông coi quán rượu". Tôi mân mê một chiếc ly trên tay. "Nhưng đại khái, anh có thể trả lời những thông tin về bản thân như người ta vẫn thường nói".

"Tức là..."

"Đại loại, anh thường xem gì, đọc gì, thích ăn gì, thích đi đâu..."

"Là... tự bạch ấy à?"

"Đừng dùng từ đó, nghe buồn cười thế nào... Nhưng... đúng là thế đấy".

Minh xoay người, tỳ hai khuỷu tay lên quầy, đầu ngửa ra sau nói nhỏ với một giọng bằng quơ:

"Ờ, không có gì... Anh chẳng làm gì đặc biệt..."

"Không thích ăn món gì nhất à?"

"... Ờ... "

"Không có nơi nào anh thích đến nhất à?"

Im lặng.

"Anh không đặc biệt thích một loại nhạc nào sao?"

"Ờ... không.. Anh không có sở thích gì đáng nói... "

Dừng một chút. Minh thờ dài...

"Ờ... Không có gì đáng kể... "

Có lẽ, thỉnh thoảng, trong những lúc không chú ý, tôi hay nhìn Minh chăm chú, với một cảm giác lơ mơ. Đầu tiên, giữa chúng tôi bỗng có một khoảng cách hơi kỳ cục. Nhưng dần dần, anh đã có cái vẻ dễ chịu, vui thích khá rõ khi được một đứa con gái trẻ mê mẩn một cách không giấu diếm. Và lại, tôi thấy cũng chả cần giấu diếm, vì tôi không mong muốn một điều gì rõ rệt.

Nhiều lần Minh đặt tay lên đầu tôi, vuốt ve như vuốt ve một con chó nhỏ, và tôi thấy một cảm giác dịu dàng.

Những lúc ấy, có lẽ mặt tôi mang một nét ngó ngẩn thấy rõ. Khi ai đấy luôn phải bận tâm về một suy nghĩ nào đó trong đầu, thì cũng có cái vẻ không sáng suốt đó.

Tôi không ngại lắm chuyện này. Tôi đã chứng kiến vẻ mặt đó của Minh. Nó gây ra một cảm giác vừa buồn bã vừa hả hê. Một sự pha trộn mâu thuẫn. Không thể hiểu được vì sao.

Huân đến vào một buổi chiều trời mưa âm u, với những cơn gió mạnh, vào khoảng sau bảy giờ. Khi đó tôi vẫn đang dọn dẹp chuẩn bị mở cửa. Anh ta ló ra từ cửa chiếc xe hơi trắng vẫn thường đi, kéo theo một cô gái tả tơi vì gió. Cả hai ulla vào quán, đem theo cơn lốc ngoài trời cùng những hạt mưa lạnh buốt. Không khí ẩm áp trong quán dường như cũng bị đông cứng theo họ. Một vài chiếc lá theo gió cuốn vào mỗi một nằm bệt lên sàn nhà, vốn vừa được lau dọn xong, một cách suồng sã và trắng tráo. Huân đảo mắt một vòng quanh quán, như thể kiểm kê tài sản, rồi thờ dài, với một vẻ ủ ê mệt mỏi, ngồi phịch xuống ghé bàn.

"Minh, đem cho anh một cái gì nóng nóng".

Im lặng. Tôi liếc nhìn Minh. Anh đang có cái vẻ mặt kỳ lạ. Tôi đành đi lấy cà phê.

Huân có dáng vẻ của một anh chàng giàu có, với những đồ chưng diện nho nhỏ để ư. Trên ngón tay anh ta lần này có thêm chiếc nhẫn vàng. Cô gái đi cùng cũng rõ là người biết phục sức. Cô khá đẹp, nhìn chúng tôi với vẻ thờ ơ, vuốt vuốt những giọt nước mưa đọng trên tóc. Mái tóc uốn đất tiền. Cô ngồi xuống cạnh Huân, rút từ trong ví da ra đồ trang điểm để dặm lại son phấn. Vẻ chăm chút sắc đẹp có một cách thức rất trang nhã, như thể đó luôn là một việc tự nhiên giống người ta chỉnh lại cà vạt. Họ gộp lại thành một cặp tình nhân đẹp đôi.

Minh đốt một điếu thuốc, tôi nhận thấy bàn tay anh run run.

Huân cau mày.

"Đừng hút. Châu không thích đâu".

Không gian trong quán giờ đây dường như trở nên quá chật chội cho một làn khói thuốc. Tôi chạy đi mở cánh cửa kiếng.

Một làn gió lốc ào tới, cuốn theo một trận đầy lá rơi.

Trời đã vào khoảng cuối tháng tám. Thành phố không có mùa thu, nên tôi không biết nên gọi đây là mùa gì. Bầu trời có một vẻ sầu muộn khó gọi tên. Không gian chìm trong màu đỏ của hoàng hôn, như thể một điều gì đang tàn úa.

Minh có một vẻ thờ ơ, anh ngẩng nhìn trời đang tối dần.

"Anh quên bảo với em, hôm nay mình đóng cửa sớm".

Tôi ngần ra:

"Sao thế anh?".

Minh im lặng, không trả lời. Và tôi thì cứ ngó ra không biết làm sao cho phải.

"Tối nay em rảnh chứ?".

Tôi so vai:

"Đằng nào em chẳng phải làm việc. Em đâu có kế hoạch gì đặc biệt".

"Ờ, phải". Minh có cái vẻ ngơ ngẩn của người vừa nhận ra một việc hiển nhiên. "Hay em ở lại. Đóng cửa đi. Anh em mình uống tí gì với nhau".

Tôi treo bảng đóng cửa. Và anh đi pha một cái gì đó. Chẳng hề có cảm giác khác lạ. Quán cũng chỉ như những ngày vắng khách. Không gian im ắng, và tôi nghe tiếng đá lắc nghe lạnh canh. Minh mở một đĩa của Keiko Lee.

Tôi chọn cho mình một ghế nệm thật êm. Đốt cây nến vẫn để sẵn trên chiếc bàn kính. Bản nhạc nghe ngang ngang, lâu lâu giọng ca sĩ nghe như đang cười gằn một cách hằn học. Minh đem đến hai ly Margarita.

"Em biết không? Điều hay của món này, là dù pha chế có tòi, thì lớp muối quanh miệng ly cũng có thể làm tê mất khả năng nhận biết ở đầu lưỡi".

Tôi cầm lấy ly, hơi ngại ngùng:

"Thế ạ?"

"Ít ra thì anh cũng nghĩ thế".

"Hôm nay... dịp gì thế ạ?"

"Sinh nhật anh".

"À...". Tôi bối rối. Không biết nói gì hơn. Đành chăm chú quan sát cái ly. Có một màu xanh trộn lẫn trong ánh đỏ của đèn, trông khá đẹp mắt.

Chúng tôi ngồi nhắm cốc-tai và ngắm bầu trời ngoài khung cửa. Trong bóng tối, nó dần chuyển sang một màu đỏ sẫm.

"Chắc là sắp có cơn mưa trái mùa". Minh bình luận. Anh xoay xoay thân ly giữa hai ngón tay.

"Anh Huân... không tới ạ?"

Im lặng.

"Không... Chắc là không".

Minh đi lấy thêm vài chai bia. Tôi cũng không phản đối. Xong một chai, tôi cầm lấy một chai khác. Còn gì dễ chịu bằng buổi tối nghỉ việc, ngồi uống với anh. Tôi thấy vui vẻ, thoải mái, hết hẳn cảm giác bồn chồn. Sự buồn hay bất đồng gì nơi anh như một thứ chẳng ăn nhập gì đến tôi.

"Cô gái hôm trước, hẳn là bạn gái anh Huân?"

Minh cười nhếch môi, với một vẻ độc địa ít thấy biểu lộ:

"Đáng gì. Trước giờ vẫn thế mà. Đến rồi đi cũng nhiều lắm".

"Nhưng lần này có lẽ là thật".

"Thật thế nào?"

"Em thấy nhẫn đính hôn".

"Đính hôn đấy?"

"Đính hôn thật mà. Chính vì thế mà em bảo là thật đấy". Tôi cãi, đã chìm trong một tình trạng cứng đầu hoàn toàn thiếu tự chủ. Minh im lặng nhìn tôi. Rồi anh phá ra cười.

"Lại đây cô bé".

Minh giang cả hai tay, kéo tôi băng qua chiếc bàn. Một ly rượu ngã lăn suýt thì bể tan tành. Tôi được kéo phịch ngồi lên người anh. Tôi để mặc. Vì đã đủ uể oải và chán chường. Và vì ngồi trong lòng Minh, hẳn là cảm giác dễ chịu.

Tôi ngồi yên, mặt áp vào ngực áo Minh. Chiếc áo sơ mi mới thay vẫn còn thoảng mùi nắng. Tôi hít đầy một cảm giác ưa thích, lảng vảng tí mùi bia, nhưng không có mùi nước hoa kia lẫn quất. Tôi tiếc là không còn đủ tỉnh táo để có thể lưu nhớ tất cả những cảm giác lúc này.

"Em thì biết gì". Anh nói bằng một giọng lải nhải. "Mà dù có thể đi nữa, cũng sẽ chẳng có gì đặc biệt. Mọi chuyện sẽ vẫn cứ như cũ".

"Vẫn cứ như cũ, nghĩa là..."

"Nghĩa là không cô nào có thể xen vào giữa anh và Huân".

"Nghĩa là..."

"Cô vợ ấy không thay đổi điều gì hết".

"Chắc thế à?"

"Chắc chắn". Minh cười gằn. "Đã được thỏa thuận rồi".

"Anh..."

Gật đầu.

"... được anh Huân... ?".
"Đã hẳn".

Ồ, một chuyện tình tay ba. Một người vợ đẹp, sang trọng, cộng thêm phẩm chất tuyệt vời là vô tư và hồn nhiên. Một anh người tình trái khoáy của một quý ông lịch lãm.

"Hay lắm. Vậy ta cùng nâng ly".

Đêm hôm ấy, tôi ngủ vui trong lòng người đàn ông tôi yêu.

Nhưng quán rượu ấy, căn phòng ấy, lần trái tim ấy, đều thuộc về một người đàn ông khác.

Ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa, Minh vẫn không đến. Phát hoảng vì không thể lo liệu mọi việc một mình và cũng không biết nên làm sao, tôi gọi cho Huân.

Anh ta đến nhanh như một cái chớp mắt. Gương mặt có vẻ gần như hốt hoảng. Nhưng rồi anh ta bình tĩnh ngồi vào bàn, hai tay di di thái dương.

"Lấy cho anh ly cà phê".

Không còn lý do gì để ở lại đó, tôi xin nghỉ việc. Lần quát đầu đó, tôi thấy mình thỉnh thoảng có cảm giác muốn tìm lại Minh. Nhưng tôi không biết anh ở đâu. Trong suốt thời gian ở cạnh anh, tôi đã không bao giờ hỏi tới điều đó.

Ngày hôm đó, khi nhìn Huân ngồi bên ly cà phê với một vẻ bình tĩnh đáng ngạc nhiên, tôi chợt nhận ra một điều: anh ta đã ngồi lâu hơn thường lệ. Rất lâu. Khi ấy, thật lòng tôi rất tò mò muốn biết, mối quan hệ giữa hai người đã kéo dài trong bao lâu. Tôi không biết rằng Huân có hiểu được mối tình kia là độc nhất, trọn vẹn, đòi hỏi một sự chiếm hữu hoàn toàn. Và, tôi muốn kể lại cho Huân nghe cảm giác kỳ lạ mà tôi vẫn có khi ở cạnh Minh, sự tôn sùng một sinh thể đẹp để trộn lẫn trong sự chán ngán một thứ đơn điệu và tẻ nhạt. Minh, cuộc đời anh ta không có gì, không làm được gì, không đáng kể gì. Anh ta không có gì đáng kể ngoài tình yêu dành cho Huân. Anh ta không muốn có điều gì đáng kể ngoài tình yêu dành cho Huân.

Nhưng tôi đã không nói gì cả. Nó quá ngớ ngẩn để có thể nói ra thành lời.

Quán rượu thành ra bỏ không. Đôi lần đi ngang, tôi có dừng lại. Đứng trên bậc thềm lạo xạo đầy lá rơi, tôi dành một phút nhìn cánh cửa khóa kín. Một lần nữa, căn phòng bên trong đó lại như một thứ ốc đảo lạ lùng không cách gì xâm phạm, tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Liệu sau cánh cửa, có chẳng Minh đang đứng sau quây, tay giơ cao ly Magarita, với một nụ cười dễ dãi và hiền lành, sẵn sàng đón nhận dù tôi là ai.

Nhưng lần này, tôi đã ở phía bên kia ốc đảo.

Căn phòng thiêu thân

Chiều tà vụt xuống nhanh chóng. Bóng tối bắt đầu len lỏi từ sau các chổng khung gỗ nằm mất trật tự, các hũ chứa cọ bần thử dầu khô, chiếm dần lấy căn phòng trong những hình thù đầy đe dọa. Linh đi bật đèn. Không thể chịu như vậy được, Linh làm bầm. Tay với lấy cái dây đèn. Tách. Cái đèn tròn nhỏ vàng vọt không thể thấp sáng bao nhiêu.

Tôi ngồi thu lu, tay xoa xoa hai bàn chân. Muỗi đã vào đầy nhà. Bọn thiêu thân cũng bắt đầu hoạt động. Chúng từ đâu ủa tới, vây lấy nguồn sáng duy nhất và nhảy nhót những vũ điệu vừa kỳ quái vừa buồn cười. Linh nhìn chúng chăm chú. Anh hươ tay lên gần ngọn đèn.

Âm Linh cảm thán.

Âm, với chúng ta. Nhưng đối với chúng, nó như ngọn lửa với hàng triệu lưỡi dao thiêu đốt. Ngu xuẩn. Tại sao chúng cứ phải lao vào đó?

Tôi biết tại sao bọn thiêu thân lại lao vào ánh đèn. Chúng không phải tự tử. Ai đó cho tôi biết đó là do chúng cần ánh sáng để có thể duy trì nòi giống. Nhưng khi tôi định chia sẻ điều này với Linh thì anh đã nhìn tôi bằng ánh mắt sáng rực kỳ lạ, khiến tôi im bật. Và từ góc tối của mình, anh chồm lên tôi. Hẳn Linh nghĩ anh có cái tư thế của một con hổ đang vồ mồi. Nhưng thật ra, tôi nghĩ anh giống một con thiêu thân nhiều hơn. Lao đến một cách vô tội vạ, vô lo và vô nghĩ. Ngọn đèn vàng rực đong đưa ngay trên đầu tôi, và từng vòng thiêu thân bay xoáy lầy chúng, như những đám mây đen, rào rạt.

Căn nhà không thể chê vào đâu được. Dù nhỏ. Một nhà bếp, một phòng tắm và một phòng ngủ. Điều tôi không hài lòng là chiếc cửa sổ nhỏ và quá nhiều chấn song. Tủ tưng. Em thấy bị cầm tù. Anh cười xòa. Trẻ con gì đâu. Tôi vẫn vùng vằng. Em cần nhiều ánh sáng. Em muốn tự do. Anh cười một nụ cười, gian và đẹp. Em đã không còn tự do nữa rồi. Em đã bị anh cầm tù ở đây. Tôi im lặng. Anh đèn bằng một cái hôn. Trơn trượt và đơn giản. Nhưng đó là một khuôn miệng đẹp. Một cái hôn đẹp. Chắc đã được thực tập rất nhiều lần.

Ngay lần đầu tiên tôi và anh hôn nhau, tôi đã nghĩ: Anh ta hôn khá. Hẳn đã luyện tập nhiều. Một khái niệm buồn cười, nhưng vì gợi tôi nhớ lúc tôi và Linh hôn nhau. Miệng chúng tôi trượt qua lại và là một kỷ niệm khá luống cuống, ít nhiều gây tức cười hơn là thơ mộng. Lần thứ hai, với anh, tôi kịp nhìn thấy một thứ sáng lấp lánh gây cuốn hút nơi ngón tay áp út. Tôi dừng lại, nắm lấy bàn tay anh. Một chiếc nhẫn trông đáng thém, minh chứng của một cam kết chắc chắn. Tôi nhìn anh dò hỏi. Đáp lại, anh nở nụ cười dịu dàng mà xảo quyệt, đôi mắt nheo lại với một vẻ vừa tin chắc vừa bất cần. Và tôi nghĩ: Mình lại bị cuốn đi rồi. Mình vẫn bị cuốn bởi những trò này. Những trò vừa lạ vừa vô vị. Nhưng dù sao vẫn đỡ vô vị hơn cái văn phòng công ty mà hàng ngày tôi vẫn phải giam mình vào.

Căn phòng công ty nằm trên lầu bảy một cao ốc, nơi tôi gặp anh thường xuyên, cùng một loạt những chàng đồng nghiệp chần chừ, những nàng công chức duyên dáng. Giữa cái không gian ấy, một kẻ tầm phơ như tôi có gì hơn họ. Đối với anh, tôi may mắn được đánh giá cao chỉ vì tôi lạ. Anh chỉ cần lạ.

May thay, những năm tháng miệt mài vẽ vời dù vô bổ cũng tô điểm được chút ít cho bộ váy của mình. Bộ váy được gọi tên sang trọng hơn là phong cách. Nhờ "phong cách" tôi mới lọt vào mắt anh được chứ. Tôi mừng cho tôi. Vì tôi cũng thích lạ và lấm tiền.

Anh là một trò vừa lạ vừa lấm tiền. Tôi nghĩ chắc tôi cũng thích anh.

Anh đồng ý thuê căn nhà. Tôi đồng ý dọn về với ít nhiều cân nhắc. Nhưng thật ra, ít thì đúng hơn. Ở được một vài hôm, tôi nhận ra một điều lạ. Đêm nào, bọn muỗi cũng bay vào đầy phòng. Đầu tiên, tôi lo sợ. Nhưng rồi nhận ra, chúng không vào để tìm máu mà vào để chết.

Hễ khi căn phòng bắt đầu sáng đèn, lũ muỗi lũ lượt bay vào, trong một trạng thái lơ dờ, uể oải. Chúng bay là đã dưới mặt đất, rồi rơi xuống, gắng gượng bay lên, lại rơi xuống, và nằm đó, bất động. Nếu không lo lắng cho tình trạng sức khỏe của mình cùng những bệnh tật chúng mang theo thì hẳn tôi đã có thể ví chúng như những cánh bướm. Và rồi cứ thế, chúng chết ngày càng nhiều. Cứ mỗi đêm, tôi nằm ngủ trên một đồng xác chết, dù đã được thu dọn nhưng không hề biến mất.

Mỗi tháng, anh đến hai ba lần hoặc hơn. Trong những lần ấy, anh chú ý đến vài chuyện. Em nên đốt nhang muỗi, anh khuyên. Tôi làm theo. Vô dụng. Mùi nguy hiểm có thể làm cho những kẻ còn sống khiếp hãi nhưng những kẻ sắp chết thì cóc cần. Những con muỗi buồn bã vẫn tiếp

tục bay vào mỗi tối. Anh thở dài, thôi mặc kệ. Rồi mặc kệ bọn muỗi, anh ôm lấy tôi. Tôi vội vã tắt đèn. Bên ngoài trăng vẫn sáng. Tôi thấy bóng anh đổ lên tôi. Và tôi bắt đầu luống cuống.

Quay cuồng.

Bỗng tôi nhớ lại những lúc chết ngạt trong tay Linh, trong sức nóng của ngọn đèn vàng vọt, trong mùi sơn dầu tỏa ra từ người anh lẫn từ mọi thứ trong căn phòng. Cái mùi ngầy ngật nhưng quen rồi thì ngầy ngật. Thật lạ khi người ta có thể đánh đồng mùi hương với một sự vật hay sự việc cụ thể nào đó đến từng chi tiết. Tôi nhớ bàn tay anh thô và xương. Và rồi một bàn tay mềm mại với những ngón thon dài vuốt ve sống cổ. Tôi nghĩ thấy mùi nước hoa đất tiền. Tôi thấy ánh trăng sáng bên ngoài đổ vào căn phòng, xuyên qua các chấn song phủ lên người chúng tôi. Chúng tôi bị cột chặt trong bóng tối của những chấn song. Vẫy vùng, giãy đạp. Tôi mệt và thấy buồn ngủ.

Tỉnh lại, tôi thấy mình vẫn còn bị cột chặt trong những chấn song. Nhưng cánh tay anh chặt như một con trăn cuộn lấy tôi ban nãy đã thả lỏng. Anh đang đốt thuốc. Đốm sáng đỏ rực trong bóng tối tạo một hình ảnh đẹp kỳ lạ, quầng sáng nhỏ đủ soi cái miệng của anh, đang mím lại thành một vết dài.

Anh thở ra một làn khói.

Hình như bọn muỗi không vào nữa.

Sao anh biết?

Anh quan sát, nhờ ánh trăng.

Bọn muỗi gọi cho em nhớ tới những con thiêu thân, cứ lao vào ánh đèn, tìm khoái cảm.

Tìm cái chết. Anh sửa lại.

Tìm khoái cảm trong cái chết.

Anh nhìn tôi, bật cười. Tôi cảm thấy cần phải giải thích rõ là tôi hoàn toàn không nhìn sự vật theo kiểu lãng mạn tuyệt vọng một chút nào, mà chỉ là sự thật hiển nhiên.

Chúng tìm kiếm bạn tình trong lửa, say sưa tận hưởng hạnh phúc trong lửa và chết trong đó.

Niềm hy vọng đến cùng với tuyệt vọng. Thời khắc ngắn ngủi. Và, chấm hết.

Vậy thì. Anh nói bằng một giọng ngọt ngào pha chút giễu cợt. Cô bé khoa học gia của tôi, hãy giải thích tại sao bọn muỗi này lại cứ bay vào chết trong phòng cô như bọn thiêu thân kia?

Em không biết.

Tôi đoán có thể do căn phòng nằm trong một vị trí đặc biệt nào đó, nơi tiên hành cái chết của muỗi chẳng hạn. Và rồi người ta xây nhà lên đó. Còn bọn muỗi thì vẫn bướng bỉnh với lẽ thói cũ. Vô lý, nhưng tôi không biết cách giải thích nào khác hơn. Tôi nhớ lũ voi cũng có một cách thức khi sắp chết là đến nơi chúng chọn làm "nghĩa địa", rồi qua đời ở đó, thì tại sao muỗi lại không? Nhưng thật buồn, sao chúng lại chọn căn phòng này, khiến tôi có thể nhìn chúng mỗi tối, khiến tôi thấy cái buồn của kiếp sống còn trùng ngắn ngủi, gọi tôi nhớ đến lũ thiêu thân nhiều kỷ niệm. Lũ thiêu thân không buông tha tôi. Linh không buông tha tôi. Linh lờn lộn tìm tôi. Linh đòi hỏi lý do rõ ràng. Mà cái duy nhất tôi thiếu lúc này là một lý do rõ ràng.

Một ngày, Linh gọi cho tôi, bằng một giọng say mê. Linh tự ví mình như con thiêu thân, lúc nào cũng muốn lao vào tôi. Tôi buồn muốn khóc. Tôi muốn nói, tôi cũng có khác gì Linh đâu. Tôi cũng lao vào Linh. Nhưng tôi khác Linh ở chỗ tôi bỗng nhận ra mình không thể làm thiêu thân mãi. Tôi không muốn đốt cháy mình trong ánh đèn. Tôi không muốn chôn mình trong đồng bả màu và đồng tranh vẽ ngày càng cao ngệu ngã. Mà Linh thì cứ bay mãi, cứ lao đi mãi. Linh hạnh phúc lao đi như phát rồ. Linh bất cần. Linh bất cần nóng. Linh bất cần sợ. Linh bất cần cái chết. Linh bất cần tôi. Điều đau đớn nhất là Linh bất cần tôi.

Tôi không muốn làm thiêu thân nữa. Mà sao giờ đây tôi thấy mình đang lao tới nhà Linh. Đến nhà Linh vào một chiều. Mắt đầy nước. Tôi thấy Linh cũng ướt sũng nước. Nước mắt và rượu. Linh và tôi cùng uống, uống, và uống. Chúng tôi ngã ra, nhìn cái bóng đèn vàng vọt trên đầu.

Nhìn đám mây thiêu thân. Nhìn gương mặt vừa ngây dại vừa say sưa của Linh. Mùi sơn dầu ập đến cùng mùi rượu nhầy nhụa. Một cơn buồn nôn ập tới. Và rồi tôi đẩy Linh ra.

Mọi thứ chấm dứt nhanh như khi bắt đầu. Đầu quay cuồng bởi hàng trăm ý nghĩ, tôi mơ màng băng qua các con đường quen thuộc. Gió lạnh làm tôi nhận ra mình đã say. Mình đang say. Tôi lao về "nhà", về lại "nghĩa địa" của tôi. Cuộc đời tôi cũng ngắn ngủi quá. Tôi thấy mình mệt như sắp chết. Tôi sắp ngã, tôi thấy yếu sức lắm rồi. Mà đường về còn xa. Cánh tôi đã mỏi, tôi bay lơ lờ. Tôi thấy bóng sáng quen thuộc. Cửa sổ nhà tôi đó. Tôi đã ra đi mà không tắt đèn.

Mừng rỡ đến tê dại, tôi bay nhanh hơn. Chợt bóng sáng trước mắt tôi tắt ngúm. Những bóng đen tràn tới ngăn cách tầm nhìn của tôi với mọi thứ xung quanh. Một lũ côn trùng hỗn hợp ào đến. Tôi kêu gào. Bọn bọ ngựa, châu chấu, bọ hung với những cái vuốt sắt đen ngòm giương ra cào xé tôi không thương tiếc. Bọn cào cào, bọ xít, xén tóc với những hàm răng nghiền chặt, những tiếng rín rít hoặc những tiếng kêu la chói tai mà tôi không thể nào hiểu nổi. Chúng rộn rã, rối loạn trong cuộc xâu xé tôi, như để hả giận, để trả thù, như có một mối hờn ghen sâu xa nào đó.

Tôi chỉ biết cuống cuồng chống đỡ, rồi tôi cuộn người lại, trốn tránh vô vọng. Rồi trong một tích tắc, tất cả tan biến. Im lặng, như trong một giấc mơ. Một cơn ác mộng.

Tôi lết về phòng. Ánh sáng ngọn đèn làm tôi chói mắt. Từng con muỗi vẫn bay vào, bay vào, chúng chết rải rác trên mặt đất. Như những hạt bụi đen, những hạt bồ hóng, xấu xí và tàn tạ. Tôi không muốn nhìn thấy chúng. Tôi tắt đèn.

Trong bóng tối, trên đồng xác muỗi la liệt, tôi rũ ra, nằm xuống. Đôi cánh rách nát xếp lại, tôi đợi mặt trời lên.

Phụ đính:

Chuyện nhỏ một tình yêu

Tôi nhận được tin nhắn báo Phương tự tử từ một người bạn đúng chín giờ bốn mươi lăm phút, vào một buổi tối bình thường, một ngày thứ sáu bình thường, trong một tuần bình thường. Khi đó tôi đang nghe nhạc và uống rượu nhẹ với các đồng nghiệp ở một quán bar nhỏ ồn ào. Chúng tôi ăn mừng một dự án vừa kết thúc thành công. Khói thuốc sặc sụa ập vào mắt cay xối xả. Và tôi đang mặc một chiếc áo đen hở vai, có rất nhiều ren và đăng ten.

Trên chuyến xe liên tỉnh ngay đêm hôm đó, phóng vun vút về thị trấn X, tôi thẫn thờ tưởng mình mộng du. Chiếc xe như đang bay. Tôi cũng thấy mình như đang bay. Trước mặt là bóng tối đen ngòm. Và suốt đêm, thứ duy nhất tôi cảm thấy là bóng tối, xen kẽ đôi lúc là gương mặt tôi lúc ẩn lúc hiện trên kính cửa xe, mỗi lúc có ánh sáng từ đâu đó len vào. Nghe bảo là gia đình đã đem xác Phương về. Ngày mai sẽ làm đám tang.

"Tới nhà Phương chơi" - cậu ta gợi ý rất đơn giản và bình thường.

Nơi Phương ở là một phòng trọ nhỏ trên lầu một. Không rộng, nhưng có khoảng hành lang mở ra quang cảnh xinh xinh. Bà chủ nhà là một phụ nữ không chồng khát khe, hờ tít là phàn nàn, cấm tiệt chuyện bạn gái.

"Hắn bà ấy muốn giữ trai đẹp cho riêng bà ấy". Tôi nghe tuyên bố tình bơ và chắc nịch ấy của Phương thì phì cười. Phương pháp của bà chủ là luật, đủ thứ luật: Cấm đưa bạn gái về nhà, cấm về khuya quá mười một giờ, cấm kéo bè bạn về bù khú... "Cứ làm như là giữ con gái sắp về nhà chồng ấy. Nếu tôi muốn ngủ nghe gái gú thì tôi mượn nhà trọ buổi trưa, chả được sao?". Phương vung vẩy thuốc trên tay, cười khẩy. "Nhảm thật phải không?".

"Ừ. Nhảm".

"Rồi lại còn phải ra về ngoan ngoãn lịch sự chào hỏi mỗi khi đi hay về nữa chứ"...

"Luật à?".

"Không. Tự biết phải làm thế". Phương bĩu môi. Môi Phương đỏ thắm, và dẫu có nói những lời bạt mạng thì từng đường nét ấy vẫn đẹp dịu dàng không thể chối cãi. "Cũng chẳng thích gì đâu. Nhưng được cái chỗ ở cũng ổn. Tiền thuê rẻ". Phương gẩy gẩy tàn thuốc đã dài ra. "Chán thật phải không?".

"Ừ. Chán".

"Này, sao Du không nói gì khác đi chứ? Cứ đệm theo tôi là sao?".

"Vì mắc ngắm Phương". Tôi cười, ra vẻ nửa đùa nửa thật để che giấu cái thật của mình. Giữa ánh hoàng hôn, tôi có thể đếm được từng sợi tóc mỏng như tơ của cậu ta, lấp liếm che gương mặt trắng xanh, vói đôi mắt nửa buồn bã, nửa như thách thức, cùng đôi môi đầy vẻ giấu cợt. Cậu ta luôn là một bí ẩn đẹp đẽ của tôi. Cả ngay lúc đó và về sau này.

Đôi lúc nghĩ lại, tôi đúc kết, có lẽ cái duy nhất cuốn hút chúng tôi tới gần nhau một cách mãnh liệt, mĩa mai thay, lại chính là sự mê đắm không che giấu của tôi với cậu ta. Sự say mê đơn giản và không suy nghĩ, của một đứa con gái mới bước vào đời. Và Phương, một cách kỳ lạ, lại bị cuốn hút bởi chính những thứ bị cuốn hút bởi cậu ta.

Tôi đã lỡ đám tang của Phương. Dù vậy tôi cũng chẳng hiểu mình quay về X. để làm gì. Cái thị trấn nhỏ bé, nơi tôi chưa từng đặt chân tới và trong lòng cũng chẳng hề tồn tại chút kỷ niệm nào. Phương chưa hề một lần đưa tôi về đây, dẫn tôi đi chơi, để giờ đây tôi có thể dạo một vòng quanh đó, nhìn ngôi trường nhỏ này mà tưởng tượng ra cậu bé Phương ngày xưa đã học ở đây, hay nhìn con đường kia mà nhớ rằng đó là nơi Phương đã rong ruổi suốt thời niên thiếu. Chỉ có tôi và căn phòng khách sạn trống rỗng.

Một người bạn cho tôi biết Phương đã uống thuốc độc. Nơi trọ mới của Phương là một căn nhà nhỏ tách biệt. Cậu ta uống thuốc, bật nhạc cả đêm để hàng xóm không thể nghe tiếng vật vã. Trên cửa sổ còn những vết cào và sàn nhà còn đầy chất phóng uế. Một cái chết dữ dội và không hề được báo trước. Đối với mọi người, cái chết của Phương có vẻ như không can hệ gì lắm. Đối với mọi người, cậu ta là một gã gàn, hơi kiêu ngạo và cách biệt. Chẳng là gì. Dù là một gã gàn đẹp đẽ, vẫn không thể làm người ta thích thú.

"Tao muốn nhìn Phương lần cuối".

"Đừng. Mà sẽ sốc cho coi. Người nó tím tái, các ngón tay và môi miệng sưng vù vì thuốc độc. Chút xíu nữa tao không nhận ra. Chẳng đẹp đẽ gì đâu".

Nếu biết được những chuyện giữa tôi và Phương, có lẽ người bạn đó sẽ chẳng nói những lời như thế. Mà dù từng có những chuyện giữa tôi và Phương, thì đã sao? Rốt cuộc tôi đã không đến nhìn mặt Phương. Tôi muốn giữ lại hình ảnh đẹp xưa cũ của Phương, trong một lối suy nghĩ trẻ con tầm thường. Tôi muốn từ chối sự lựa chọn tàn nhẫn của Phương, hay chỉ đơn thuần tôi không đủ can đảm? Hoặc cũng có thể là vì tất cả...

Quang cảnh đẹp trước ban công căn nhà thuê mà Phương hay kể, hóa ra chỉ là tầng hai của một quán kem học trò. Có hòn non bộ và vài ba cây cảnh xanh tươi một cách đáng ngờ. Để tránh ánh mắt soi mói của bà chủ nhà, Phương dẫn tôi lên quán kem ấy. Giữa trời mưa, hai đứa cùng ăn một ly kem trong cái lạnh run người. Rồi sau khi trả tiền, Phương kéo tôi, leo từ ban công quán kem sang ban công phòng trọ của mình, tình bơ trước ánh nhìn ngạc nhiên lẫn ngờ vực của anh chàng phục vụ.

Căn phòng nhỏ, ngoài chiếc giường sắt cá nhân, một cái tủ gỗ te tua nơi góc phòng, còn lại bê bết khung toan và sơn dầu tràn ngập khắp nơi. Nơi vách tường, lác đác vài bức tượng, vài chiếc bình gốm, hoặc cũ kỹ hoặc kỳ quái. Như mọi sinh viên mỹ thuật khác, chẳng rõ vô tình hay cố ý, Phương chuốc lên căn phòng của mình một vẻ bề bộn phong cách, một thứ ánh sáng buồn bã từ chiếc bóng đèn lười nhác. Nhưng vào ban ngày, căn phòng lại là nơi đón ánh sáng rất tốt. Từ khung cửa sổ còn lại, với cánh cửa lá sách cũ kỹ luôn được mở tung, ánh sáng tràn vào, phủ ngập lên chiếc giường sắt cùng mọi thứ quanh nó.

Thỉnh thoảng, tôi và Phương nằm trên đó hàng giờ, chìm trong khoảng sáng ấm áp đó. Chúng tôi không nói gì nhiều, chỉ tựa đầu vào nhau, mắt khép hờ, dịu dàng như hai đứa trẻ. Có lúc những ngón tay dài và thon nhỏ của Phương mảy mòi, rồi luồn khe vào các ngón tay tôi. Mắt vẫn nhắm, tôi siết nhẹ các ngón tay ấy, trong một niềm buồn bã mơ hồ. Những ngón tay dịu dàng ấm áp khiến cho trái tim tôi run rẩy... giờ đang ra sao...?

"Phương không thể vẽ được". Phương hút thuốc ngày càng nhiều. Và tôi thì không thể nào lý giải nổi vấn đề của Phương.

"Sao Du có thể như thế? Vẽ từ ngày này sang tháng khác những thứ chán chết thế được?".

Tôi im lặng. Tôi vẫn thường được điểm tốt hơn Phương. Vì tôi vẽ đều đặn và đúng những yêu cầu đề ra. Phương không làm thế, cậu ta giấu cậu ta là rất có phẩm chất của một nhà thiết kế. Ở phòng Phương, la liệt những bức vẽ cậu ta tự họa mình. Có những bức khóa thân. Cậu ta tự nhìn mình trong gương, tự nghĩ ra những động tác kỳ quái. Tôi đoán Phương có một loại mặc cảm hay một sự ám ảnh nào đó về bản thân mình.

Đôi lúc, Phương làm tôi ngại và e sợ. Nhưng hầu hết, Phương khiến tôi thấy bình an. Những khoảng thời gian dài bên cạnh Phương trong căn phòng nhỏ đầy mùi sơn dầu, với đầu Phương kê trên đùi mình, tôi thường luôn tay vào những sợi tóc như tơ của Phương, vừa lắng nghe Phương kể lể những chuyện băng quơ. Có những lần, với một nụ cười nhẹ, Phương kể về một ông chú nào đó, chủ một gallery nào đó, đã khám phá ra tài năng của Phương, và ngờ ý muốn mua tranh. Có lẽ đó là lúc Phương hạnh phúc, hạnh phúc và hả hê nữa, với một cái tôi chìm trong sự ve vuốt êm đềm.

Rồi Phương bận rộn hơn, không còn gọi tôi đến chơi nữa. Thỉnh thoảng, một vài người đàn ông đến tìm Phương tại trường. Và tôi, ngu ngơ như một con chó nhỏ bị bỏ rơi, ám ức trước sự thờ ơ của Phương, chỉ biết bất lực và im lặng. Phương và tôi dần bước qua nhau. Cho đến một ngày, tôi quyết định đem trả tất cả những thứ dính líu giữa hai đứa.

"Tại sao Du không đến nhà Phương nữa?". Phương nằm ngả ngón trên giường, dưới sàn là một cái gạt tàn đầy những điếu thuốc đã cháy cạn hoặc dở dang. Tôi im lặng. Rồi khẽ nói như thể trẻ con sợ bị la rầy: "Vì Phương không gọi". "Lẽ ra Du phải biết là Du có thể tới đây bất cứ lúc nào chứ".

"Kể cả những lúc Phương cần nói chuyện với những ông chủ gallery?". "Kể cả những lúc đó". Phương bước tới, ôm tôi trong tay, và từ từ, khẽ đu đưa như thể người ta vỗ về một trẻ nhỏ.

"Phương ngủ với vài người trong số họ". Lờ lờ miệng Phương thoát ra khẽ như thể người ta đang hát ru.

Thật kỳ lạ là tôi đã không còn sức để ngạc nhiên, dù trong sự suy đoán, tôi đã tự mừng tượng ra nhiều thứ còn tệ hơn nhiều.

"Tại sao?". Tôi như mềm nhũn trong vòng tay cậu ta.

"Vì họ say mê Phương".

Tôi thở hắt. Phương buông tôi ra, lùi lại một bước. Hai tay đưa chậm chậm, và cậu ta cởi các cúc áo cài lỏng lẻo trên chiếc sơ mi màu đen.

Tôi gần như bị thôi miên bởi hai bàn tay với những cử động nhẹ nhàng ấy, người ta có thể liên tưởng nó với đôi càng của con nhện đang hững hờ dệt tơ.

Chiếc áo rơi xuống sàn. Và rồi chiếc quần. Và Phương hoàn toàn khỏa thân.

"Và vì Phương chỉ có những thứ này thôi". "... và vì Phương bất tài".

Một suy nghĩ cay đắng vang lên trong tôi.

"Và vì Phương bất tài". Tiếng Phương như lặp lại, như đọc thấu suốt lòng tôi. Tôi hoảng hốt, bước lại gần. Tôi ôm Phương, ôm chặt gương mặt Phương giữa hai bàn tay, những sợi tóc mềm ép chặt giữa các ngón tay ẩm ướt. Rồi tôi hôn Phương. Nụ hôn đầu tiên giữa hai đứa. Nụ hôn trong một tình huống chẳng ra gì và thật què quặt. Rồi Phương cúi xuống, thì thầm vào tai tôi...

Rất cuộc đã chẳng có gì xảy ra giữa tôi và Phương hôm đó. Tôi có thể nói tiếc là chúng tôi đã chưa một lần qua đêm với nhau, và giờ đây Phương đã đến một nơi mà tôi sẽ không còn leo qua ban công để tới được nữa. Tôi có thể không đến ngày động quan để thấy Phương lần cuối cùng, đổ lỗi tại chiếc áo đen hở vai nhiều ren và đăng ten không thích hợp. Tôi chỉ ngồi tại một khách sạn vô danh nơi cái thị trấn buồn tẻ này, mừng tượng cảnh người ta tắm xác Phương lần cuối, rồi mặc cho Phương bộ quần áo ưa thích. Tôi muốn đó sẽ là chiếc sơ mi đen. Và trong sự suy xét rất... A.Q, tôi có thể tự hào rằng tôi đã biết rõ cơ thể đó. Cái thân mình mảnh dẻ, với những lần xương sườn cọ sát khiến lưng tôi nhồn nhột, đôi cánh tay nhẹ nhàng như sinh ra chỉ để nâng niu loài chim ruồi nhỏ bé, cái góc xương cổ trắng, nối với khoảng vai, khi ngoảnh sang một bên, căng ra như một sợi dây đàn... Và cơ thể đó, tôi đã nhìn thấy, lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng.

Ngày hôm đó, tôi đã nhìn sưng Phương, và rồi quay đầu chạy đi...

Lời thì thầm Phương nói vào tai tôi là: "Phương yêu Du".

Hai ngày một đêm tôi ở lại X. là hai ngày một đêm trời âm u lan man. Và tôi nhốt mình trong phòng, thỉnh thoảng ra ngoài nhìn ngó cảnh vật, cố nhặt nhạnh nỗi buồn đầu đó trong những khu phố im lìm thiếu nắng buồn tẻ. Một vài quán hàng nhỏ bé nép dưới những tấm bạt đã sờn. Những con người hiền lành bình thường. Cái thị trấn nhỏ này là nơi đã sinh ra một người như Phương. Cái con người đẹp đẽ bí ẩn, con người làm tôi điên đảo, con người đến phút cuối ra đi vẫn quyết định vĩnh viễn ôm chặt bí mật sau lưng.

Tại sao Phương lại tự tử?

Không hề có một lá thư tuyệt mệnh hay lời giải thích.

Tại sao tôi lại đến đây?

Tôi đã đi mà không hề suy nghĩ.

Tôi yêu Phương?

Hay vì Phương đã nói yêu tôi?

Mà Phương có yêu tôi thật không. Tình yêu đó nếu có, liệu đã có được ý nghĩa gì đáng kể. Thứ tình yêu mãnh liệt và duy nhất đối với Phương, đó là yêu bản thân, Phương cũng đã sẵn sàng vứt bỏ đi rồi.

Liệu thật sự có thứ tình yêu nào tồn tại giữa tôi và Phương?

Ngày cuối cùng. Gom tất cả những rắc mứu và nỗi buồn đã thu thập được, tôi lên xe về thành phố. Giữa những hàng cây lao nhanh về phía sau như người ta từng vứt bỏ hàng loạt thứ

không đáng nhớ trên đường đời, giữa băng ghế rộng rinh trên chiếc xe vắng khách, giữa sự nhẹ tênh của một người khách không hề mang túi hành lý nào theo... ... giữa một mình tôi... ... tôi gục mặt vào hai lòng bàn tay, và khóc...

Bàn tròn cho ba người

Luân, Lâm và tôi, bất kỳ ý nghĩ nào liên quan đến ba chúng tôi, đều gọi lên trong đầu tôi hình ảnh ba người đàn ông ngồi quanh một chiếc bàn tròn. Không phải là chiếc bàn vuông bốn cạnh, như thế lại thừa ra một chỗ trống. Phải là bàn tròn, kiểu bàn không gọi lên ấn tượng nào về sự khác biệt trong tầm quan trọng của mỗi người. Đó là một hình ảnh vô nghĩa, nhưng dù sao tôi cũng không hiểu giữa chúng tôi, liệu có một ý nghĩa nào, hay một mối dây liên hệ nào thực sự tồn tại hay không.

Lâm đến tìm tôi vào một chiều chủ nhật, khi tôi vừa đưa bạn gái đi chơi về. Cậu ta đến không báo trước, như thể tử thần lù lù đến bắt người. Nhưng đầu sao cũng không thể nào gán cho một sinh vật đẹp đẽ ăn vận tề chỉnh cái danh xưng thần chết. Đã ba năm tôi không gặp cậu ta. Ba năm không đủ vẽ lên gương mặt những nếp nhăn để người ta có thể xã giao: "Anh trông vẫn trẻ lắm...", nên tôi chỉ có thể ngạc nhiên im lặng nhìn Lâm.

Cậu ta luôn có cái nhìn trẻ con, hơi ngượng nghịu e dè. Nhưng thời gian qua rõ ràng đã có tác động một cách hữu hiệu và để lại chút ấn tượng về một người đàn ông trưởng thành. Tôi còn ngạc nhiên vì một lẽ, chúng tôi hầu như không hề liên lạc với nhau từ khi tốt nghiệp, và sự xuất hiện bất ngờ này có phần nào bất tiện và gây lúng túng.

"Ờ, trông cậu có vẻ... ổn". Tôi nặn trong không khí ra một nụ cười, ý nói đến bộ quần áo dù đơn giản nhưng hợp mốt và lịch sự của cậu ta.

"Cám ơn, anh cũng vậy". Cậu ta mỉm miệng, nụ cười hơi buồn và mất tự nhiên. Tôi khen cậu ta thực tình, còn cậu ta thì không. Đầu sao cũng là phép xã giao.

Nhớ tới phép xã giao, tôi bèn: "À, Lâm, vào nhà chơi", tôi lịch sự. Cậu ta nghiêng ngó, vẻ như sợ làm phiền ai đó.

"Không sao, tôi vẫn còn độc thân". Tôi loay hoay mở cửa.

"Vừa chờ người yêu về nhà cô ấy...". Cái khóa cuối cùng đã bung ra, tôi mò mẫm tìm công tắc đèn.

Vẫn là căn phòng trọ từ hồi đại học, nhưng khác biệt là giờ đây tôi ở một mình, không phải chia sẻ với một đám con trai lau nhau bặm trợn, cứ chực cầm nhảm tất cả những gì có thể. Thêm nữa, mọi thứ ngăn nắp sạch sẽ, bởi người yêu của tôi là một cô gái hơi đơn điệu nhưng chu đáo, vẫn luôn quả quyết rằng bạn trai của mình không thể là một gã đàn ông ăn ở trong một cái chuồng heo.

Lâm bước vào và nhìn quanh với một vẻ lạ lẫm pha lẫn thú vị, giống một chú chó con lần đầu đánh hơi ngôi nhà mới. Cậu ta chỉ cần khịt khịt mũi nữa thôi là tôi có thể suy tụt cậu rồi cọt cọt vào góc nhà.

Đây là lần đầu tiên Lâm đến chỗ tôi ở. Ngày trước, chỉ có tôi đến chơi nhà cậu ta. Căn nhà sang trọng và yên tĩnh. Có một khoảnh vườn nhỏ cùng với hòn non bộ nhân tạo róc rách nước. Một vẻ đẹp giả tạo nhưng vẫn khiến tôi dấn vật vì ganh tị cả một thời gian dài. Tôi nhớ mình hầu như không hề gặp ba má của Lâm và Luân, hoặc rất ít. Ở khu vườn nhỏ đó, chúng tôi nằm xoài ra tán dóc. Những câu chuyện vô thường vô phạt nhưng khi phát ra từ miệng của bọn sinh viên nghệ thuật thì đều tẩm chút trầm tư, hiền triết, thêm chút bất mãn với đời.

Tôi là người có tư tưởng yếm thế, nhưng suy cho cùng, tôi chẳng có gì để mà không yếm thế. Lâm thì khác. Tôi không hiểu vì sao thỉnh thoảng nó làm như có nỗi phiền muộn nào đó giống thứ mây mờ thoáng qua, giống hết một kịch sĩ. Tôi nghĩ cậu ta có thể cố làm ra vẻ thế, nhưng cũng có thể là thực. Luân lại càng khác, là mẫu người nói ít làm nhiều. Anh ta là dạng đàn anh mà trong trường thiết kế người ta thường truyền miệng: "Ê, mày biết gã Luân năm tư không?". "Phải cái lão ngẫu ngẫu có mấy bài rất nghệ đó không?".

Nói chung, tôi thường không mơ màng đến việc chơi với hạng đàn anh này. Dính vào họ chỉ tổ làm mình áy náy thêm vì sự hèn mọn của bản thân. Nhưng vì là bạn học của em trai anh, tôi nghiêm nhiên được hưởng cái quyền thân thiết tương tự. Và tự nhiên không hề đòi hỏi, tôi thấy chút tự hào cao ngạo mỗi khi cả ba cùng bước trong sân trường, để mọi người phải chú ý xì xào. Thật tuyệt khi được kết bạn với những người giàu có và tài năng. Ở Luân luôn có cung cách khiến người ta hiểu rằng, anh không bao giờ để bám trên áo mình dù chỉ một hạt bụi, và một chiếc áo sơ mi để sót một nếp nhăn cũng sẽ làm anh vật vã vì xấu hổ.

Đến cuối năm tư của tôi và Lâm, thì Luân đã ra trường được một năm. Bấy giờ ở anh càng thêm cái dáng vẻ người đàn ông thành đạt mà bọn sinh viên đàn em thêm muốn. Luân mua được căn nhà riêng (bằng tiền của anh ta hoặc cũng có thể là tiền của ba mẹ cho). Đó là một căn nhà tươm tất, và dù nhỏ nhắn, vẫn được thiết kế rất chuyên nghiệp. Để ăn mừng, chúng tôi đến nhà Luân uống rượu và chuyện phiếm.

Ngược với tưởng tượng của tôi, Luân không mời bạn bè để bù khú. Một điều may vì nếu không tôi sẽ cảm thấy khá lọng cọng bởi sự quê mùa của mình. Tôi đến khi Luân đang rót thứ nước màu vàng cam từ một chiếc chai ra một ly nhỏ. "Để làm cho Vĩnh một ly". Anh nói và rót một ly khác. Trên bộ ghế xa lông màu vàng, Lâm đang nửa nằm nửa ngồi, mắt tư lự nhìn cái ly óng ánh màu hổ phách trước mặt.

"Đẹp thật!". Lâm lằm bằm và uống cạn. Có lẽ chùm đèn trần màu vàng trên cao làm cho mọi thứ có vẻ đẹp hơn. Căn phòng có một gam màu vàng. Không phải vàng chói mà là một thứ vàng cam nhẹ nhàng cho người ta cảm giác thư thái. Trọn buổi chiều, chúng tôi ngồi uống, hút thuốc và tán dóc. Loại thuốc lá hẳn là đắt tiền và có mùi thơm dịu. Lâm không nói nhiều, cậu ta có vẻ trầm ngâm và buồn. Luân, trái lại, có vẻ phấn khích một cách thái quá, nhiều lần vỗ vai em trai mình như kiểu bạn thâm giao và lặp đi lặp lại: "Cái thằng gà chết rù này!". Và Lâm đáp lại bằng một nụ cười ruồi.

Đêm đó, tôi thức giấc giữa mùi thuốc lá quất trong phòng như một thứ mây mù không chịu tan. Lần đầu đó là tiếng thì thầm: "Tại sao anh phải ra đây? Anh không muốn ở cùng nhà với em à?". Và tiếng thờ dài, có vẻ mệt mỏi: "Sao cũng được. Nhưng không phải lỗi của em. Anh muốn độc lập. Vậy thôi". Sự thân thiết quá riêng tư ấy khiến tim tôi đập mạnh. Hơi hoảng hốt. Từ lâu rồi, trong lòng tôi luôn có mối nghi ngờ mơ hồ, nhưng tôi không bao giờ có đủ đầu mối để giải quyết dứt điểm mối nghi ngờ đó. Tuy nhiên những gì tôi sắp chứng kiến lúc này, tôi linh cảm, sẽ

phô bày tất cả bí mật dưới ánh sáng của ngọn đèn chùm vàng vọt. Và hơn thế, sẽ là kết thúc của một cái gì rất khó nắm bắt.

Nhưng trước khi tôi kịp hình dung thứ khó nắm bắt ấy là cái gì, một cánh tay đã choàng qua người tôi. Nó thô và cứng, với những ngón tay hơi run rẩy. Và giọng của Lâm, nghiêm nghị và không hề ngập ngừng kiểu trẻ con nữa: "Tao biết mày đang thức. Mày nghe hết rồi phải không?".

Thế là giờ phút quyết định đã tới: nhập cuộc hay là không? Tôi không nhớ mình có kịp cân nhắc gì trong giờ phút đó, nhưng cũng có thể tôi không cân nhắc gì cả. Đổ lỗi cho rượu và mùi thuốc lá tẩm bạc hà nhẹ nhàng, tôi đã không quyết định gì, không hành động gì. Cũng là một hình thức khác của sự nhập cuộc.

Điều cuối cùng tôi còn nhớ là ấn tượng náo nê của ngọn đèn chùm vàng lắc lư nhẹ nhàng ngay trên đỉnh đầu. Hoặc cũng có thể chính bản thân mình đang lắc lư. Lắc lư giữa một màu vàng mơ hồ và uể oải. Sự ôm ấp với người đàn ông, dù có hơi quái lạ nhưng cũng không hẳn quá khó chịu. Và mọi thứ trong đêm đó, diễn ra cũng thật là uể oải...

Dù vậy, sau đó, trong suốt năm học, tôi và Lâm vẫn thường đến chơi nhà Luân nhiều lần. Và một cách tự nhiên, chuyện đó cũng thỉnh thoảng diễn ra. Chúng tôi rất bình thường như không hề có gì khác biệt, thỉnh thoảng vẫn chào nhau bằng vài quả đấm có vẻ khá lỗ mãng. Tôi không có gì phải phàn nàn.

Cho đến lúc tốt nghiệp, bận bịu tìm việc cùng hàng loạt thứ lẩn tránh khác, tôi không có thời gian dành cho việc bù khú bạn bè với Lâm nữa. Và cho đến một ngày, nhận ra mình không hề liên lạc với cậu ta trong suốt một tháng, tôi bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ là hãy cắt đứt với cậu ta luôn. Chỉ đơn thuần là, cái gì đã trôi qua, nếu không quan trọng, thì cũng chẳng nên níu lại. Lúc ấy, quanh tôi đã bắt đầu xuất hiện những thứ hứa hẹn một điều gì đó quan trọng hơn.

Lâm cũng không hề tìm tôi. Có cảm giác như cậu ta bốc hơi khỏi mặt đất vậy, biến đi không để lại dấu tích. Vậy mà giờ đây cậu ta đang ngồi trong nhà trọ của tôi, xoay xoay cái ly thủy tinh trên tay, với vẻ mặt chỉ chút ít thay đổi, và làm tôi hơi lúng túng. Tôi cũng không hiểu nổi mình lúng túng vì lý do gì.

"Anh Luân sắp kết hôn". "À... " - Rất khó khăn, tôi mới nặn ra được câu cảm thán hợp tình hợp cảnh, thêm một chút ngạc nhiên có thành ý. Nhưng dù sao, câu thông báo của Lâm vẫn không tạo nên một hiệu ứng nào trong cái đầu đang mãi lo sắp xếp các ý nghĩ của tôi. Nó giống như câu thông báo "Trời sắp mưa", khi bạn đang an toàn trong căn nhà ấm áp của mình và hoàn toàn không có ý định phải lặn lội ra ngoài đường phố.

Thế là tôi xuất hiện ở đám cưới của Luân. Dầu gì thì đó cũng là một đàn anh bạn học cũ kiêm đồng nghiệp. Dù đến hơi trễ, tôi gặp Lâm ngay ở cổng chào, đang hoàng và tề chỉnh, với một nụ cười âu lo hơi mừng rỡ. Cậu ta lập tức lôi tôi đến gặp Luân. Luân, trong bộ áo chú rể, đĩnh đạc rất hợp với vẻ nghiêm túc trưởng giả của mình. Điều làm tôi ngạc nhiên lại chính là vẻ ngạc nhiên trên gương mặt anh.

Chỉ một vài giây thôi, rồi anh lấy lại khả năng kiểm soát tình hình của mình, bằng nụ cười lịch

duyet. "Tôi không ngờ gặp lại Vĩnh ở đây. Đạo này vẫn khỏe chứ?". Rồi từ đâu đó bên hông anh, hiện ra một cô dâu. Cô gái chìm ngập trong bộ váy trắng, khoe khoang lập lòe những họa tiết sang trọng. Một tý phụ nữ cao gầy rất hợp thời, với nét mặt dịu dàng không đẹp không xấu không cảm xúc, có thể được đánh giá là xuất thân từ gia đình gia giáo. Cô dâu chào tôi. Và tôi mỉm cười đáp lễ, mở van cho tuôn ra vài câu phép tắc lịch sự. Mạn thăm hỏi diễn ra đúng bài bản. Và bỗng nhiên, tôi có một nỗi bực tức vô cớ là tại sao lại không dẫn theo cô bạn gái của mình.

Tôi và Lâm ngồi cùng bàn. Tôi không nói chuyện với cậu ta, vì nếu tôi nhìn, sẽ chỉ là cái nhìn bực tức dò hỏi cho sự ngạc nhiên của anh trai cậu khi này. Rõ ràng anh ta không hề chờ đợi diện kiến tôi trong bữa tiệc này. Với Luân, có lẽ tôi cũng giống như tất cả những sự không quan trọng đã trôi qua trong đời anh, đúng như cách tôi đánh giá về hai anh em họ. Vì vậy, việc đang dính dấp vào một thứ gì không thể hiểu rõ, khiến tôi cảm thấy bồn chồn một cách bất nhã, thờ ơ với mọi sự chung quanh. Đặc biệt là với Lâm bên cạnh, đang lặng lẽ uống bia, mắt nhìn xuống, vẻ bí ẩn, không nói một lời.

Rồi cũng đến lúc chú rể cô dâu đi đến bàn chúng tôi. Tôi cười thầm vì tính chất cộng đồng của hành động này, một điều mà khi xưa có chết tôi cũng không thể hình dung nó tồn tại nơi Luân, nhưng có lẽ vợ anh ta thích thế. Và ngay chính lúc đó, lúc mà gương mặt cô dâu và chú rể đang bỗng bành đầu đó phía sau đỉnh đầu của Lâm và tôi, một hình ảnh rất phi lý và vô nghĩa lại xuất hiện. Nhanh như một tích tắc, và thoáng qua như một tia sáng nhỏ. Đó là chiếc bàn tròn cho ba người.

Chiếc bàn tròn, giờ đã có thêm một người nữa. Một gương mặt son phấn không đẹp không xấu không già không trẻ. Một cô gái dịu dàng con nhà gia giáo trôi bỗng bành trong bộ váy trắng tinh. Bất chợt tôi rùng mình.

"Sao bỗng nhiên Luân lại mời tôi? Cũng lâu rồi chúng ta không liên lạc...".

"Vì Vĩnh là người bạn thân duy nhất hai chúng tôi cùng quen biết".

"Tôi không nghĩ cậu lại ít bạn như thế".

"Nhưng đó là sự thực...".

Lâm cười nhẹ.

Tôi định trò chuyện với cách xưng hô mày tao như xưa. Nhưng hai từ ấy ngập ngừng đâu đó giữa đôi môi rồi tan biến. Nó tan vào trong sự lúng túng, ngưng ngưng giữa hai chúng tôi. Tan vào khoảng cách một mét giữa hai ghế xa lông trong phòng khách nhà tôi. Tan vào trong nụ cười nhẹ buồn mênh mang của một kịch sĩ.

"Anh Luân không hạnh phúc", rất lâu sau đó, Lâm lên tiếng.

"Khoảng thời gian ngày trước..., khi đó... khi đó anh ấy mới thực sự hạnh phúc".

Tôi im lặng. Cái gì làm cậu ta chắc chắn đến thế. Cậu ta đang tìm kiếm gì nơi tôi, sự liên kết vô nghĩa nào đó trên chiếc bàn tròn dành cho ba người?

Chúng tôi chia tay nhau khi tàn tiệc. Vẫn là cùng cách bài bản như khi tới. Luân bắt tay tôi như những người bạn làm ăn. Anh luôn mỉm cười lịch duyệt, bên cạnh cô dâu rực rỡ bởi phấn son tuy vẫn lộ chút mệt mỏi. Luân là dạng đàn ông không để lộ cảm xúc bao giờ, hết như ngày trước. Luôn là cái cười mỉm duyên dáng mà trưởng giả đó. Tôi không thể phân định được sự khác biệt. Đây là gương mặt thật của cậu ta? Bỗng nhiên, trong một thoáng chốc, tôi bị nung nấu bởi ước muốn được biết gương mặt thật ấy, với một linh cảm chắc chắn rằng, sau khi chúng tôi chia tay nhau đêm nay, đó sẽ là bí mật mà tôi mãi mãi không biết được.

Lâm đứng cạnh tôi, tay khoanh trên ngực, không biểu lộ cảm xúc. Trên mặt cậu ta, người đàn ông gần ba mươi, là cái vẻ uất ức không nói nên lời của một đứa trẻ bị lấy đi món đồ chơi mình ưa thích nhất.

Có những người trải qua những rối loạn trong đời, cố từ bỏ nó, để bước tới. Có những người, trải qua những rối loạn đó, bước tới mà không nhìn lại, không cần nghĩ suy nhiều để tốn thời giờ. Nhưng cũng có những người, mãi vẫn không thể bước tới. Bất kể thế nào, tôi cũng không có khả năng hiểu và đánh giá, liệu những rối loạn ấy có là vĩnh viễn và không thể thay đổi hay không.

"Anh có hạnh phúc không?". Khi chào nhau, Lâm hỏi tôi.

Câu trả lời của tôi bật ra nhanh như máy, đúng cách mà người ta đáp "Cám ơn, tôi khỏe" khi được hỏi "Dạo này anh sao?"...

"Tôi hạnh phúc".

Hãy hit restart!

"Này anh, anh rất giống ex-boy (*) của em".

Tự nhiên như thể không còn gì tự nhiên hơn trên đời, em nhảy xổ vào đời, vào khung chat, vào giữa màn hình laptop của tôi, như vậy đấy.

Chuyện xảy ra cũng tự nhiên. Trong lúc làm việc, tôi online và để tên mình sáng trên một phòng chat. Chỉ duy có lần đó, và thế là, lù lù như số phận quăng xuống trước mặt tôi, em từ đâu lao vào, nói "Hi". Đối đáp qua lại vài câu. Bảo tôi nói chuyện được. Đòi xem webcam. Và kết bằng một câu như vậy.

Thứ ngôn ngữ chat đầy rẫy cách viết tắt và ký hiệu kỳ quái. Cái hình avatar (**) trơ tráo và vô nghĩa mặc định của Yahoo. Em khiến tôi thấy mọi chuyện thật nhạt nhẽo, vô vị và trẻ con. Công việc cũng sắp xong. Tôi đáp vài câu cuối cùng.

"Này em, em thay avatar đi. Tôi out nhé. Chào em".

Rồi tôi hit (***) menu "start". Turn off computer...

Màn hình dần chuyển sang một màu xám tro. Không hiểu sao, tôi rất thích những lúc như thế này. Vừa thích, vừa có chút gì như nuối tiếc.

Turn off...

Buổi chiều thứ bảy. Muộn. Công ty vắng người. Tôi xếp laptop vào cặp, đi về. Trời vẫn vũ mây.

Tôi về nhà, tâm trạng lơ lơ lẫn lộn. Đạo gần đây, có một sự gì xảy ra khiến tôi rơi mất niềm vui đầu đó trên đoạn đường sáu ki-lô-mét từ công ty về căn hộ chung cư thân thuộc. Tôi bắt đầu có cảm giác chần chừ khi đứng trước cánh cửa sắt, lan man suy nghĩ, đầy những dự đoán mơ hồ mà tôi không thể nắm bắt. Rồi chậm chậm, tôi tra chìa, kéo cánh cửa sang một bên. Âm thanh vang khắp khoảng hành lang vắng.

Tôi chìm trong ánh hoàng hôn ử dột, như không gian của một thời cũ xưa nào đó. Tôi tiến vào bóng tối nhập nhoạng ấy, cảm giác bị mọi thứ chung quanh tìm đẩy ra: "Anh không thuộc về nơi này". Cố gắng, chậm chạp, tôi nhìn thấy một bóng người mảnh dẻ in trên nền xám của khung cửa sổ. Một cái gáy thon nhỏ, một mái tóc dài, thẳng, vắt qua một bên, gương mặt nhìn nghiêng xeo xéo, với những nét gãy nhẹ trên sống mũi mà tôi đã thuộc lòng. Lúc nào cũng vậy, vang lên trong tôi tiếng thở dài nhẹ nhõm, và một nhận thức, thì ra là vậy.

Nhẹ nhõm vì Ngàn vẫn còn đó.

"Sao em không bật đèn?".

Lúc này, nàng mới giật mình quay lại, và trên gương mặt mờ tối vì ngược sáng, hẳn nàng đang mỉm một nụ cười hồi lỗi. Nàng khẽ khàng tuột từ chỗ ngồi ưa thích nơi cửa sổ xuống đất, nhẹ như một con mèo.

"Xin lỗi, em mãi suy nghĩ nên quên mất".

Tôi với tay bật công tắc đèn. Ánh sáng tràn ngập khiến khung trời ngoài kia ảm đạm đến đáng ngờ. Tôi vòng tay ôm Ngàn từ phía sau, những sợi tóc mềm quệt nhẹ khiến tôi có cảm giác mình đang chìm vào một màn mưa bụi mát dịu. Nơi cánh tay tôi tiếp giáp với cánh tay nàng, có thể nghe tiếng đập của cơ thể nàng, rất nhẹ. Thường vào lúc đó, tôi có một nỗi hoài nghi kỳ lạ, như thể tôi ngạc nhiên vì cơ thể này vẫn đang sống, vẫn đang có một luồng máu chảy qua, một luồng sức sống nhẹ đến nỗi tôi vẫn thường lầm Ngàn là một loài thực vật u buồn vô tri.

"Lần sau anh nhớ đừng đụng vào đồ đạc của em...".

Tôi thức giấc giữa chừng. Ngoảnh ra nhìn trời, vẫn chưa sáng hẳn. Ngoảnh lại, Ngàn đang nằm cạnh, lưng quay về phía tôi, một tay bị đè dưới thân mình, một tay áp sát vào mặt như thể nàng đang gục đầu vào đó. Đôi lúc, thức dậy khi trời đã sáng, tôi vẫn thấy nàng nằm ngủ như vậy, đáng như con mèo đơn độc và thủ thế, cúi đầu giữa hai cẳng chân. Nàng ít khi có người vào tới. Và vì vậy, tôi luôn nhớ khoảng lưng Ngàn trắng thế nào, đẹp thế nào, không một tí vết, với mái tóc dài vắt sang một bên, như một thiếu nữ trong tranh lụa một thời xa xưa.

"Đồ đạc của em"... Ừ...

Từ khi Ngân xuất hiện trong đời tôi, trong căn hộ của tôi, không biết từ lúc nào, nàng đã lôi kéo rất nhiều đồ vật về phe nàng. Chúng mang một ý nghĩa nào đấy, bí mật và thách thức, khi chúng chạm vào tay nàng. Học tủ của tôi phút chốc hóa ra một thế giới bí ẩn chỉ nàng được quyền chạm đến. Trong đó, có gì? Vài mảnh thư tay cũ dờ dang, vài tấm hình chụp cùng một người đàn ông, vài món quà tặng cũ...

"Đồ đạc của em...".

Thình thoảng, trong tôi dấy lên cảm giác bị từ bỏ. Rồi dần dần, tôi chấp nhận mình đang bị đẩy về một chiến tuyến riêng trong ngôi nhà này. Phía còn lại là nàng và các đồ vật của nàng, được phủ lên một bóng tối dịu dàng mà kiên cố, nhỏ bé mà vững chãi. Nàng thiết lập một chiến địa vô hình với tên gọi tình yêu.

"Hi. Chào anh".

Dòng chữ nhảy múa trước tôi như thách thức. Cô bé bảo tôi giống ex-boy hôm nọ đã thay avatar. Một cái hình scan từ hai bàn tay, chắc là của chính mình. Tôi thấy buồn cười. Cũng khó làm tôi buồn cười dạo gần đây.

"Hình mà rõ một chút, tôi có thể xem chỉ tay cho em đấy".

"Cám ơn. Em cũng rất muốn xem tình duyên mình ra sao".

"À này... ex-boy của em ấy mà...".

"Hả? Sao anh?".

"Sao lại thành ra "ex" thế?".

"Biết đâu... Chuyện cũng kỳ quặc lắm. Một ngày đẹp trời nọ, bỗng nhiên phát hiện ra mình là gay".

Tôi phì cười sau màn hình.

"Sao thế được?".

"Được chứ".

"Rồi sao?".

"Thì thành "ex" chứ còn thế nào. Anh không biết à? Dạo này gay đang là mốt đấy".

"Tôi không biết. Vậy chứ em thì sao? Em có gay không?".

Im lặng.

"Vui nhì? Ừ, nếu thích con trai mà bị xem là gay, thì em là gay đấy".

Câu chuyện ngắt quãng vì tôi bảo đã xong việc, sẽ log out và đi về. Em than phiền, sao gặp anh khó thế. Rồi em bảo, em vừa là sinh viên, vừa phải đi làm thêm, cũng bận lắm, chỉ vì muốn gặp anh nên mới phải online thường xuyên đấy. Tôi chào em rồi đi.

Turn off computer...

Stand by... Turn off... Restart...

Bỗng nhiên như có gì thôi thúc, tôi thấy mình muốn restart để nói với em thêm vài lời. Dăm câu vô nghĩa, chẳng hạn "Hẹn gặp em lúc khác" hay "Cám ơn vì em đã quan tâm". Chỉ vậy thôi.

Nhưng cuối cùng tôi đã chẳng làm gì hết.

Có nhiều lúc tôi đã nghĩ mà không làm gì hết như vậy đấy.

Khoảng thời gian mới quen Ngân, có thể gọi đó là tình yêu mãnh liệt. Có vẻ hơi quá lâm li, nhưng thực lòng là vậy. Tôi sẵn sàng làm mọi thứ, tự hứa mình sẽ giằng nàng ra khỏi nét mặt bình thản đó. Sự bình thản không phải vì có được sự bình yên trong tâm hồn, mà vì đã hoàn toàn đánh mất những thứ có thể làm lòng mình dậy sóng. Một cách nào đó, Ngân lặng lẽ trôi qua cuộc sống, như không còn gì có thể tác động tới nàng.

Thình thoảng, tôi giận dữ thấy nàng giả giả. Nhưng tôi không thể trách nàng. Tự tôi tin có thể chiến thắng một phần nào đó trong nàng, bằng tình yêu của mình, mà không hề biết cái phần ử ử đó có thể lấp vùi lại tôi. Nàng không có lỗi. Số phận dành cho nàng một bi kịch. Người yêu của Ngân qua đời đột ngột. Một tai nạn bất ngờ không rõ lý do. Cuối cùng, nàng đành chấp nhận sự mờ ám ấy như nó đã có, như nàng đã hết sức để nghi ngờ những điều khác. Nàng không có trách nhiệm nào trong chuyện này. Hoặc trách nhiệm duy nhất của Ngân, là nàng đã để yên cho mọi sự lôi kéo mình, mà không may mắn nghĩ ngợi. Nàng tìm thấy trong sự u uẩn của mình chút thơ mộng, chút kịch tính, chút lập dị, đủ để đáp đối qua ngày, đủ để nàng có thể rướn lên tôi cái nhìn buồn bã mơ hồ, đắp lên tôi thứ tình yêu ướp lạnh trong hương hoa, nhẹ như sương khói.

Trong những lần chat sau đó, với cô bé mà tôi chỉ biết qua hai bàn tay (cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng), tôi nói với em cảm giác "restart" hôm đó, và điều ấy hóa ra trở thành đề tài ưa thích của em.

"Mình restart lại từ đầu đi anh".

"Vì sao?"

"Vì quen nhau với lý do anh giống ex-boy của em có vẻ không ngay thẳng tí nào".

"Có sao đâu".

Dù vậy, tôi cũng không phiền nếu như chúng tôi restart lại. Nhưng thế nào đi nữa, câu chuyện giữa chúng tôi, đáng buồn (cười) thay, cũng trở nên không còn gì để nói. Quanh quẩn chuyện thời tiết, trời trăng này nọ, chuyện phim ảnh, âm nhạc, thời sự... và hết.

"Sao anh không kể về bản thân anh?".

"Vậy tại sao em không kể trước?".

Im lặng...

Thỉnh thoảng tôi có cảm giác muốn kể tất cả với em, về Ngàn, về "cuộc chiến" khó tin và vô nghĩa lý giữa tôi và những đồ vật vô tri quanh tôi. Như một hôm nọ, trong lúc cất laptop vào cặp, tôi đã không cưỡng được một thoáng ôm ghì, như thể nó là thứ thân thiết sau cùng, thành trì cuối cùng của tôi. Nhưng rồi tôi đã không thể kể. Vì nếu nói ra, có thể tôi sẽ cảm thấy mình đang chịu một sự bất công ghê gớm đến mức không gánh đỡ nổi. Và hẳn tôi sẽ buông xuôi. Tôi sẽ chấp nhận sự việc như nó vốn có. Rồi bỏ Ngàn hoặc ở lại, cách nào tôi cũng chúc lấy sầu não. Và tôi chần chừ, lưỡng lự đến mức nào mình có thể.

Còn em?

Có lần em đã nói lý do em không thể đẩy câu chuyện giữa chúng tôi đi xa hơn nữa.

"Có lẽ tại em vẫn còn yêu cậu ta". Rồi em gõ tiếp.

"Không rõ có là yêu không, nhưng cảm giác đó giờ hiện hữu qua anh. Anh hóa thành cậu ta. Em không còn nhớ rõ từng đường nét trên mặt cậu ta nữa. Nhưng em nhớ những đường nét đó qua gương mặt anh".

"Webcam của tôi chỉ có 1.3 mega. Đường truyền mạng lại rất chập giựt. Mọi thứ không chắc đúng như nó có vẻ thế đâu, em à".

Em trả lời tôi bằng một hình người cười lẩn lộn. Và em bảo:

"Mình hit restart đi anh".

Đầu tiên, tôi ngập ngừng, vì việc đó có vẻ vô nghĩa và phi lý. Nhưng cuối cùng thì tôi đã bị cuốn vào trò chơi lúc nào không hay. Kỳ lạ thay, sau mỗi lần restart, tôi cũng có cảm giác như mọi thứ đều tươi mới, đều có thể được bắt đầu lại, mọi sai lầm đều có thể sửa chữa, mọi ân hận, nuối tiếc rồi cũng có thể cho qua.

Và cứ mỗi lần cuộc đàm thoại giữa tôi và em đi vào ngõ cụt, chúng tôi lại restart. Trong mối quan hệ qua mạng dài mấy tháng đó, chúng tôi đã cùng nhau restart không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, tôi phải chấp nhận, ra đi trước khi bức tường cuối cùng sụp đổ, và tôi sẽ thành kẻ bại trận hoàn toàn. Nhờ ứng căn hộ lại cho Ngàn thuê, tôi ôm laptop ra đi. Ngàn đứng ở cửa, dường như đã hiểu cả, không hỏi lý do, không trách móc. Chỉ chào, đơn giản như nàng tiên tôi đi làm như mọi ngày bình thường khác: "Anh đi".

Trong căn hộ mới, cũng là căn hộ vừa mới xây. Người ta đã không sắp đặt đồ đạc gì nhiều. Tôi ngồi giữa căn phòng quét sơn xanh trắng, trên một chiếc bàn và chiếc ghế gỗ đơn giản, nhìn

quanh. Mùi sơn mới nồng khắp phòng, gợi một cảm giác bàng hoàng xa lạ. Sẽ còn nhiều thứ phải làm. Phải từ từ chiếm lấy cảm tình của gian phòng, trở nên thân thiết với nó. Phải đem về một mớ đồ đạc, và cũng phải chiếm tình cảm của chúng, từng thứ một. Để rồi chúng dần hóa thành của tôi, căn phòng của tôi, đồ đạc của tôi. Sẽ phải có cảm giác như chúng là một đám quần thần phụ thuộc và vâng lời, sau một tiếng hô là đồng loạt hướng về tôi, trông chờ mệnh lệnh.

Trong căn hộ mới xây nồng mùi sơn mới đó, tôi online nhờ sóng wi-fi của quán cà phê bên cạnh, gặp "cô bé bàn tay".

"Này em, tôi vừa mới chuyển nhà".

"VẬY Ờ? MỆT KHÔNG?".

"Không. Tôi không mang nhiều đồ đạc theo. Chúng thuộc về căn hộ cũ, và cô người yêu cũ".

"Anh có buồn không?".

Tôi thú nhận là mình buồn. Một cách không hề mong đợi, tôi ngạc nhiên thấy em đòi gặp tôi.

"Để an ủi anh ấy mà". Em tặng tôi một gương mặt gian xảo dưới cặp kính đen. "Mình hẹn nhau nhé".

VẬY LÀ TÔI ĐẾN QUÁN CÀ PHÊ Y. NGỒI CHỜ EM. LÒNG CHẴNG RÕ VUI HAY BUỒN. TÔI CỨ NGỒI VÀ THỈNH THỎNG ĐƯA MẮT NGÓNG RA CỬA. EM DẶN TÔI MẶC CHIẾC SƠ MI TRẮNG CÓ SỌC (TÔI PHẢI LỖI TỪ VÀ LI RA, KHÔNG KỊP ỦI NÊN HƠI NHÀU NHỈ). TRONG QUÁN CÀ PHÊ ĐẸP ĐẼ VÀ SANG TRỌNG, VÀO BUỔI CHIỀU TỐI LẤP LÁNH ÁNH ĐÈN NHIỀU MÀU, CHỈ CÓ TÔI LÀ ÁM MỤI BẤT THƯỜNG GIỮA NHỮNG THỨ HÀO NHOÁNG ẤY.

Một cô phục vụ bưng một cốc nước lọc tới.

"Anh dùng gì?".

Tôi liếc ngang. Vừa tầm nhìn của tôi là đôi bàn tay khum lại nhau một cách lịch sự, trên nền của chiếc váy đồ sọc ca-rô đen. Tôi gọi một thứ cà phê quen dùng.

"Nếu phải đợi ai, anh có thể khoan gọi nước cũng không sao".

Tôi cảm ơn và bảo cứ đem cho tôi, và lại chống cằm nhìn ra cổng. Một người phụ nữ với trang phục công sở đi vào. Cô có vẻ duyên dáng và lịch sự, với môi kẻ màu đỏ nâu thật khéo. Một người đàn ông, vừa cười vừa nói gì đó bước theo sau. Họ có vẻ là một đôi tình nhân thanh nhã.

Trễ hẹn hơn nửa tiếng. Tôi đoán là em cuối cùng đã quyết định không tới. Đành vậy. Tôi uống nốt chỗ cà phê còn lại, trả tiền rồi ra về.

Nhưng cả một tháng sau, rồi hai tháng sau nữa, em cũng không tới. Nghĩa là, nick của em hoàn toàn không online, gương mặt em lúc nào cũng xám xịt, và tôi không hề nhận được một tin nhắn offline nào của em nữa.

Em biến khỏi đời tôi, khỏi khung chat, khỏi màn hình laptop của tôi, tự nhiên như thể khi em xuất hiện.

Ba tháng sau. Vào một buổi tối, khi tôi ngả người trên chiếc ghế sofa mới sắm, với máy tính đặt trên đùi, vừa định turn off, thì nick của em lại sáng, và như chưa hề có sự gián đoạn nào trong quan hệ của chúng tôi, em nói "Chào anh"

"Chào em", tôi trả lời "Hôm đó em không tới".

Tôi chờ đợi một lời giải thích, theo tôi nghĩ, em sẽ đưa ra một lý do, một tai nạn, hay một sự cố bất khả kháng nào đó. Đáp lại, chỉ là một câu ngắn gọn, chẳng đâu vào đâu.

"Nếu phải đợi ai, anh có thể khoan gọi nước cũng không sao".

Chẳng đâu vào đâu.

Nhưng là một câu hoàn toàn đầy đủ dấu, tiếng Việt nghiêm túc, như thể em đang hành văn.

Chẳng đâu vào đâu.

Nhưng tất cả đã được giải thích.

Im lặng.

Và "Koong", một dòng chữ hiện lên trên màn hình.

"Sự giống nhau ghê gớm của anh với cậu ta khiến em cảm thấy đây không còn là một trò chơi nữa. Em thấy mình cần phải restart lại từ đầu".

Sao chứ?

"Không thể quen nhau với lý do không ngay thẳng đó, phải không?".

Em đáp lại tôi bằng gương mặt cười nhẹ.

Này cô gái tôi chỉ được biết đến qua hai bàn tay, khi lật úp và khi lật ngửa, sau suốt mấy tháng trò trò chuyện cùng nhau...

... Tôi muốn hỏi em, liệu em đã có thể bắt đầu lại chưa? Liệu em có muốn tiếp tục mối liên hệ này nữa không? Muốn kể với em rằng thật ra trong ba tháng qua, tôi đã có cảm giác trống trải thế nào, như một dòng nước nhỏ len lõi chảy, và vào những hôm trở trời thì lạnh buốt, mỗi khi nghĩ về em... Nhưng những thứ đó, bỗng chốc hóa ra không thật, và vô vị, và không cần thiết... Và không có một ý nghĩa gì hết.

Thay vào đó, tôi chỉ có thể trả lời:

"Minh hãy hit restart".

(*) bạn trai cũ

(**) bấm, nhấn
(***) hình đại diện